

Dýraverndunum þinn 1997

1

Tryggva að fjórðartúni.

að fjórðartúni

7

da'attu

Olafur Lárus Tóleifsson og kona hans, Rutvindr Birirsdóttir, eiga hund einn, svartan að lit, sem margar stremfildigar sógur fara af, og eru nokkrar þeirra ^{þar} er mi skál gæma.

og oftast

að Haustrúni

Tryggva er að margu leyti gjörólíkur kynbæddrum sínum, en einhver þó í því, að hann nái ekki hund sjá, svo að hann eigi stífti skapi og taki hann á brott, Hann gefur ekki hund séð og vill seum minnst eiga samau við hunda að sellda. Komi hundar heinu að fjórðartúni, en þar á Tryggva heina, þá fer hann á mót þeim með blíðum aflofum hinum mestu og stöf í för með þeim, leikur á als-oddi við þá og létur þá elta sig með ymis konar leikjum og láttroddum, en þeir einu komu svo langt frá heimili Tryggs, að þeir eru binnir á missa sjónar í því og oftast komu nálægð öðrum eð, sem þeim þykir þá heppilegt að koma við á, en þá launast Tryggva í brott frá þeim og þykur eins og óskot hinni til sín, laus við alla heimsoku önnurra flokka hunda.

1 Hann er

108

Hústúndi Tryggs er blíður maður. Þú sýngsamur nígur. Spundur finnur hann upp í því, að kalla á Trygg og bjóða þessum að sýngja með sér. Olafur svo heiti hústúndinn

Tökum Trygg í skjóltu sína og segir við hann:
"Hú. skulum við síngja saman, Tryggur minn! Eg býrja!"

Rekur Ólafur þá jafnan upp til þess þad, en hannur viddist
þess höfa við songrodd og songskinnóttu Tryggs, vinnar síns,
m. o. o. hann reyndi að spangóla.

Þeygir Tryggur ^{þá} svo úr sér, þar sem hann sá þess í skjóltu Ólafs,
að hann var með frýnd upp að odinu vanga hans og
spangólar í eyra hans svo hátt sem hann hefði róm
til og halda þeir svo þessum samsoni áfram, með
Ólafur veidur þreyttur og hatti forsonguvara störfum.

Má nu þessum samsoni þess Ólafs og Tryggs segja
þad, að hvorugur sparar hljóðin, en hvorsem áreyntegur
söngur þad er, þann þeir einir noot um, sem annars þafa
þeygir hundga milla da hunda spangót.

Ólafur Tóteifsson létur oft leida sig út á tíu, leggst þar
og bádar sig í sólstökinum þegar gott er veður á sumrinu.
Verjulega em þá börn og unglingar tíð Ólafi þar sem
hann liggur þarna og hjálar við staf þess sitt og ávalt
er Tryggur þá með í fótum og situr í þáfu þar stönd frá,
er Ólafur liggur.

Þráttkannir tóka þá upp á því að "þykjast" ölla að tíu
stafi Ólafs og þessum með valdi og togað á við hann

þar með hardri hendi á brott; svo nákvæm er Tryggur í þessari staufsemi sinni, að engri einni Vesturbojargos, hvar þá fleirum, lídst að fá sér eitthvað einasta byggðum af þeir sem Austurbojargosinnar eiga, svo vandlega ástætur hann þar. En þar svo víð, að Tryggur sjái að Vesturbojargosinum sé gefinn matur af Austurbojargosinnar eru þá eigi víð, smalar hann þeim saman, öllum með tótu, yfir þess þar þangad sem Vesturbojargosinnar eru að gera sér gott af þeir sem þeim hefir verið gefid. Tryggur er þar alls „eltri góður gestur“ Vesturbojargosanna.

Einhverjum sinni kom stúlka nokkur frá Reykjavíki að fjórsáttúmi. Þegar hún steig út úr bílnum, rætti hún vel úr sér, láðaði úf höndnum, einu góðu hún að idka leikfínis. ofingar. Tryggur var þar náloft og þótti atferli stúlkunnar stórkíð. Hann hóf þá í hana um stund, en hleypur síðan að loftnum heimur og flagnar upp að henni. Stúlkun breggir sig og ætlar að fara að stíjla Tryggi og klappa hann, hleypur hann þá í fang hennar og leggur láðar láffsin um hals henni og tekur til að stíjla andlit hennar í gríð og kringju, svo stúlkun nær ekki að losa sig frá henni. Tryggur heldur taki sínu föstu og stíki og stíki, en stúlkun var svo hrodd að hún féll í óvit.

So bar við sem offer, að fjöldi líta og einn meiri manni-
 fjöldi kom að þjórsártúni í belidsteypaveði, og í lejóttum
 samarðzi. Meðal fólks þessa voru sex stúdentar, vin-
 drauðkennir að vanda og völdu þeir sér leygurinn og seti
 lengst úti á túni, þar sem það var lodnast. Þryggur
 lá heima í undirgardi og sér hvar stúdentarnir leggja st
 fyrir; hleyptu hann þá ofan af undirgærdinum og fer út
 til þeirra, stímanar í kringum sig með hams labbar í höndum
 sínum til þeirra, þar sem þeir lágu og flötunögðu sig, gættu
 sínu á ræðna og stíttu þá svo hvemu og einu, að þeim
 þótti nóg um og lóbbuðu þeim að bál sínum og óku í brott,
 handstíttu til Þesjavíkur. En Þryggur lagdi st fyrir
 á bójarveggnum og þótti st hafa munid þarft verki: Að reka
 sex stúdentar hálfulla úr túni húsbonda sína.

Þegar Þryggur var úti við á daginn, tók hann sér jafnan bót-
 festu á undirgærdinum, sem var upp í móti við eldhúsvegginn.
 Virkist hann gæra þotta til þess, að þeir sem í eldhúsinu voru
 seju jafnan hvad hannu leid, svo að eldi þyrfti lengi að leita
 hans, og til hans þyrfti að fara. Með þessu virkist hann
 einnig vilja láta þá sem inn fyrir voru, sjá "hunda kíustir"
 sínar úr um eldhúsgluggann.

Þú bar svo við einhverjum sínum, að klýr bar þar á lósinum og

Var Kálfinnur lögad, stórnir af hönnu rófari og þann
fleggt vordur fyrir tíu.

Þag einu voru margir Krakkarar að leiknum úti á tíu, voru þau
vart við leikinn í fjósdárfíni og svaf Þryggur þá á bájarn-
voggnum, en er Krakkarinn ferdust yfir bannum og þar
að sem Þryggur lá, vaktuadi hann og seft upp; hóf þá
hann niðr um stund á leiki og ást Krakkaranna, myg þann
stendur upp og labbar vordur fyrir tíu og sefir Kálf-
rófuna, gengur með hana í munnum þangad sem Krakka-
arinn voru og hrístir sig allan, með lafandi Kálfrófuna
úti ír ládum munu vilnum. Þetta þykir niðr Krakkarinn
svo stantileg og stírtin sjón, að þeir fara að elta Þrygg
með Kálfrófuna; stundum vort einhver Krakkarinn í Kálf-
rófuna og togark í við Þrygg, myg þann hefir letur og letur
þá elta sig aftur og aftur ein lengra í burtu, þar til Krakkarinn
veida að hokka leitnum vagna meði og þreytu.

En þeir sem til sáur er inni voru í eldhúsinu, sáu fljótt til
hvers leitnum hjá Þrygg var gjörður: Hann lét leitnum
bevark langt úti fyrir tíu, þangad, sem einn stóran var, og
þar hélt hann leitnum áfram við Krakkana, sem voru að reyna
að ná af hönnu Kálfrófann, en vóru að hokka úr þáð, eins og
áður er sagt. Þryggur vissi vel, hvort hann var að gera, en Krakka-
arinn hófðu eltri þengmynd um þáð, heldur hitt, hve mikla

Stærktum þeir höfðu af því að mega elta. Þrygg og fogað á
 við hann með Hálfstöfuna í muninum. Þryggur hafði þeir
 búi á nágjuna af líðnum og gerði gagn með honum, en
 Krakkarinn höfðu jafnvel aldrei áður tekið þátt í jafn-
 stærtilögnum og fjöreyrum leik. Það var Þryggur sem átti
 heiturinn af því, að finna tilfnið til leiksins, með því að
 selja Hálfstöfuna lengst norður fyrir lúsi.

Eins og áður er tekið fram, gætur Þryggur elsti með hundum
veid. Annarhöft þykir honum hundar svo leidindögur, að hann
 fyrirlitast þá, eða svo ósýndleg og illa að sér, að hann telur
 það ósamboðid sér og vörðingju sinni, að honum séni eigi
 hafa mikil mætti við þá.

Einhverju sinni sem oftast kom bændum frá Krókis að þjóðvár-
 lúsi og hafði með sér tvo hunda, annan fættan mjög og stóran,
 hinn magran og vöðvillan. Þryggur soaf inni í lúsi og vissi
 ekki fyrri til en að tveir hundar, af öðrum lúsi, voru komnir
 alla leið inni í lúsi. Hann stendur þeir upp og telur að reka þá
 út. Það gætti ein elsti gæðlega: Stóri hundurinn var þéttur
 fyrir, en þó hóts hann að komu hann út í milli hurda
 og beið þess að einhver komi og lokadi dýrnunni; hinn kom
 hann út um eldhis dýrnur og settist svo þar sem hann var
 í milli hurdanna, en ytri dýrnunni var lokid upp og setti

fóri að leða honum út fyrir þá er uppi var. Lokid og er út
 var komid lādum hundunum, tók Tryggur uppá þvi að leika
 við þá og kom þeim þannig af höndum sér -

Virkist þeim, er fylgdust við þessu athafi Tryggs við
 hundana frá Tróki; að þetta mundi hafa verið eitthvíð
 enfidastu verkefni er Tryggur hefði tekið sér fyrir höndur
 enda var hér við tó að eiga: "Litla og stóra".

Einhverju sinni var laud hart á dýrum eftir midnotti
 að fjórsárliði. Vinnuástandurinn var beðinn að fara fram og
 ljúka upp, en af því að honum dvaldist við að klæða sig
 var enn laud á dýrum og þá miltu harkalagar en áður.
 Við þetta áttadi Tryggur alveg að erast og er uppi var lokid,
 þaut hann út í dýrum og lenti svo hart á henni hlíð
 manns þess er úti fyrir var, að hann féll Kylliflatur niður
 í hláid. Þetta var stór mædur, þekkingu niðr, og folsverk
 vandrúðrinn.

Hvort sem þú hefir nú verið til að fríðmalast við mannum eða
 eitilög vinalög frá Tryggs hálfu. Þá getur hann til mannsins
 og flagraði upp um honum með mestu vinalátnum og stíldu
 þeir sáttir.

En er mædurinn vafnadi næsta morgun í rúmi sínu
 At Reyjavík og áttadi að taka til hálsmúttinnar

var hálshragjum og hii hvíta brjóst er hann hefdi haft
 dagjum áður, alsett rósa bláðum undanfötum Tryggs
 og er næður leit í spegildum var sama rósmyndin í
 höggi kinn hans. Soo gróntelsin var myndin í andliti
 mannsins, ed hómur num sjásh mótken vottur enn í dag,
 því semiloft ed Tryggun hefi náð sér í at, til þess ed
 mála rósinu á kinn mannsins, soo ed hús máðist ekk
 af næsta dagum, en ed „málverkid“ lítist fötöföfumu
 málaraus sjálfs, er nýgj stílljaulegt, því til þess ed mála
 hann í hálslin, brjóstdið og andlit stóra mannsins, sem
 fyrir hinnum völd er hann hljóp út úr dýrum og fallinn
 allt, hefdi Tryggun engan þenkustíj annan eda þenit, en
 sínar eigin fötur með því atí, sem á þeim var, og hefdi
 ekk hvið num ed þvo þad of sér áður.